

Ἡ ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΑΡΜΕΝΟΥ

— Βρὲ μαγκούφη, τεμπελχανᾶ ! . . . εἶνε ἡμέρα μεσημέρι καὶ ἀκόμη δὲν ἐσηκώθηκες ;

Τὴν ἀβρόφρονα ταύτην ἀποστροφὴν ἀπέτεινεν ἡ κυρία Θεοδώρα Παραδαρμένου πρὸς τὸν πλησίον της κοιμώμενον ἀξιότιμον σύνευνόν της.

Ὁ κ. Ζαχαρίας ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ἡ διαβεβαίωσις τῆς συζύγου του ὅτι ἦτο δῆθεν « ἡμέρα μεσημέρι » ἦτο ὑπωσῶν ὑπερβολικὴ. Διὰ τῶν βραγδάδων τῶν παραθύρων ἔβλεπεν βασιλεῦον ἀκόμη πυκνὸν ἐπὶ τῆς γῆς τὸ νυκτερινὸν σκότος καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθυ-

τάτης σιγῆς ἄλλο τι δὲν ἤκούετο εἰμὴ ἡ ὀξεῖα λαλιὰ τῶν περιπλανωμένων σαλεπτσῆδων.

Ὅπως δὴ ποτε ὅμως, ἀφοῦ ἀφουπνίσθη, ἐδέησε νὰ ἐγερθῆ ἄλλως τε ἡ ἀνατέλλουσα ἡμέρα ἦτο πολυάσχολος. Ἦτο ἡ τελευταία τοῦ ἔτους. Ἐν ἔτος ἐβυθίζετο εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἐν ἔτος τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν μυστηριώδη αὐτοῦ ἀνακεφαλαίωσιν ἀορίστως μὲν πολλὰς περιπετείας καὶ βασάνους ἐγγεγραμμένας εἰς τὴν μερίδα τοῦ κ. Ζαχαρίου, ὠρισμένως δέ : τέσσαρας ἀγωγὰς ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου ὑπὸ τοῦ ψω-

ΜΑΡΙΑ
Εἰκὼν Τόμβα

μα, τοῦ παντοπώλου καὶ ἄλλων ἀνηλεῶν δανειστών, δύο ἀποτυχόντα συνοικέσια διὰ τὴν δεσποινίδα Οὐρανίαν, μίαν δραχμὴν διὰ τὸν Μαῦρον, τὸν κύνα τῆς οικογενείας, συλληφθέντα ὑπὸ τοῦ κυνοκτόνου καὶ ἐξαγορασθέντα διὰ λύτρων, πέντε δεκανεῖς τοῦ πυροβολικοῦ λαβόντας σχέσεις μετὰ τῆς Βασίλως, ἑκατὸν πενήτηντα συγκρούσεις πρὸς τοὺς γείτονας ἐξ αἰτίας τοῦ Μιμίκου καὶ τριακοσίας ἐξήκοντα ἐξ μάχας ἐκ τοῦ συσταθῆν μετὰ τῆς ἀξιεράστου Θεοδώρας, καθότι συνέπεσε τὸ ἔτος νὰ εἶνε δίσεκτον.

Ὁ κ. Ζαχαρίας ἦτο ἀπρροσφημένος ἐκ τῆς ἐπιστημότητος τῆς ἡμέρας καὶ ἐκ τῶν παμπληθῶν ὑποχρεώσεων ἄς συνεπήγετο· διὰ τοῦτο ὅτε ὁ Μιμῖκος ἀναγινώσκων ἐν τῶν ἐμμέτρων συγχαρητηρίων τῶν σκουπιδιαραίων τὸν ἠρώτησε τί ἐσήμαινεν ἡ λέξις αἰωνιότης, ὁ γεννήτωρ ἀντὶ νὰ διατυπώσῃ τινὰ τῶν συνήθων σχοινοτενῶν ὅσον καὶ μεταφυσικῶν ὀρισμῶν ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ ὅτι ἡ αἰωνιότης ἦτο ἐκεῖνο τὸ πραγμα, τὸ ὁποῖον δὲν συνεβιβάζετο μετὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὑποδημάτων τοῦ Μιμίκου καὶ τὸ ὁποῖον, ἂν ἤθελεν ἐξακολουθῆ νὰ τρίβῃ ταῖς μύταις τῶν παπουτσιῶν του, ἤθελε τοῦ σπᾶσει τὴν ἰδικήν του μύτην.

Ἡ πρωία κατηναλώθη ὀλόκληρος εἰς ἀγορὰς παντοίων τροφίμων, μίαν δὲ τῶν σπουδαιοτάτων μεριμνῶν τῆς ἡμέρας ἦτο καὶ ἡ βασιλόπνιττα. Ἐπρεπε νὰ ἴδῃ τις μετὰ ποίας ὑπερφηανείας ἡ κυρία Θεοδώρα ἀπέπεμπε τοὺς ὑπηρετάς ὄλων τῶν παντοπωλῶν καὶ χαλβατζήδων τῆς συνοικίας, ἕως νὰ ἐκλέξῃ τὴν καλύτεραν ποιότητα τοῦ βουτύρου, μετὰ ποίας καρτερίας ἀπέκρουε τὰς ἐπανειλημμένας ἐφοδούς τοῦ Μιμίκου κατὰ τοῦ μέλιτος, μετὰ ποίας θηριωδίας ἐπέπληττε τὴν Βασίλῶν διότι δὲν ἐζύμωνε καλά. Ἐπρεπε νὰ ἴδῃ τις κατόπιν μετὰ ποίας ἐπιστημότητος ἐκομισθῆ εἰς τὸν φούρνον ἡ πῆττα τῆς οικογενείας. Εἰς τὸ μῆσον ἐβάδιζεν ἡ Βασίλω κρατοῦσα ὑψηλὰ τὸ ταψίον ὡς ἱερὸν κειμήλιον. Ἐκατέρωθεν αὐτῆς ἔβαινον ἀγερώχως ὡς ἄγγελοι φύλακες ὁ Ζαχαρίας μετὰ τοῦ γόνου αὐτοῦ, εἶπετο δὲ ὁ Μαῦρος. Ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἡ κυρία Θεοδώρα μετὰ τῆς δεσποινίδος Οὐρανίας ἔβλεπον τὸ θέαμα καὶ ἡ κυρία Παραδαρμένου μεγαλοφώνως συνίστα πρὸς τὸν σύζυγόν της :

— Πρόσεχε καλά αὐτὴν τὴν ξεμουχλισμένη νὰ μὴ τῆς πέσῃ !..

Ἡ πομπὴ αὕτη ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς συνοικίας καὶ πολλοὶ γείτονες ἐξῆλθον εἰς τὰ παράθυρα διὰ νὰ τὴν ἴδωσιν, εὐχόμενοι καὶ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἔτη πολλὰ εἰς τὸν κ. Ζαχαρίαν, ὅστις ἀπῆντα μειδιῶν διὰ παρομοίων εὐχῶν.

Ἦδη ἀπέκλινεν ἡ ἡμέρα πρὸς τὴν δύσιν ὅτε

ὁ κ. Ζαχαρίας μετὰ τῆς κυρίας Θεοδώρας, τῆς δεσποινίδος Οὐρανίας καὶ τοῦ Μιμίκου — τὸν ὁποῖον ἀπηλευθέρωσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ γείτονός των γηραιοῦ ἀνθυπασπιστοῦ, ἀγανακτήσαντος διότι ὁ Μιμῖκος πετροβολῶν τὴν γάταν εἶχε σπᾶσει μίαν γλάστραν ἰδικήν του — ἐξέκίνησε διὰ τὴν πανηγυριν τῆς παραμονῆς τῆς πρωτοχρονιάς. Ἐκ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν ἤκουετο προερχόμενος ὑπόκωφος, συνεχῆς, ἀδιαλείπτως ὁ ποικίλος θόρυβος τῶν Κρονίων, ἅτινα εὐρίσκοντο εἰς τὸ κατακόρυφον τοῦ παροξυσμοῦ ὅτε τὸ μελιτζανὶ φόρεμα τῆς κυρίας Παραδαρμένου καὶ τὸ κίτρινον πανταλόνιον τοῦ ἀξιοτιμοῦ συμβίου της ἤστραψαν ὡς μετέωρα εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Ὁ ἀπεφιλωμένος ὑψηλὸς πῖλος τοῦ κ. Ζαχαρίου δὲν ἐβράδυνε νὰ γεινῆ ὁ σκοπός, καθ' οὗ δαψιλῶς ἐρίπτοντο τὰ πυροκρόταλα πρὸς μέγιστον τρόπον τῆς εὐαισθήτου δεσποινίδος Οὐρανίας, ἐνῶ ἀπ' ἑτέρου ὁ Μιμῖκος κρατῶν ἐκ τοῦ κρασπέδου τοῦ ἐπενδύτου τὸν γεννήτορα, καθίστατο ἀλλήθης βάσανος διὰ τῶν ἐρωτήσεων καὶ τῶν ἀποριῶν του. Ὁ μικρὸς ἐσταμάτα ἀνὰ παν βῆμα περιεργαζόμενος τὰ ἐκτεθειμένα ἐμπορεύματα καὶ ἀποτείνων πρὸς τὸν πατέρα του παντοίας ἐρωτήσεις, ἐν αἷς ἀνεμιγνύοντο αἱ προσφάτως ἐκ τῶν παραδόσεων τοῦ σχολείου του ἀντληθεῖσαι συγκεχυμένα ἱστορικὰ καὶ μυθολογικὰ γνώσεις :

— Μπαμπᾶ, αὐτὸ τὸ μέγαλον ξύλινον ἄλογον εἶνε ὁ Δούρειος ἵππος ;

— Ναί.

— Μπαμπᾶ, τί ἦτο ὁ Δούρειος ἵππος ;

— Ὁ Δούρειος ἵππος ἦτο ἡ καμήλα, τὴν ὁποίαν κατεσκεύασεν ὁ Ἀλκιβιάδης εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἐρετρίας.

— Τῆς ὑπηρετρίας ;... Μπαμπᾶ, τῆς ὑπηρετρίας ὅπου ἔχει ὁ κύριος Λεωνίδας ὁ δικηγόρος ;

— Σοῦ εἶπα τῆς Ἐρετρίας, ἡ ὁποία εἶνε πόλις τῆς Σαμοθράκης καὶ ἡ ὁποία... νὰ μὴ ξανασκουπισθῆς μετὰ τὰ μακίγια σου ἀλλὰ μετὰ τὸ μανδῆλι, διότι θὰ σοῦ ξεκολλήσω τ' αὐτιά.

Αἶφνης κύμα βίαιον τοῦ πλήθους ἀνέκοψε τὴν πορείαν των. Ἡ συμπαγὴς μάζα τῶν κατερχομένων ἐκ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος συνεχρούσθη μετὰ τὴν ἑτέραν συμπαγῆ μάζαν τῶν ἀνερχομένων ἐκεῖ παρά τὴν Καπνικαρέαν καὶ ἐν τῇ σχηματισθείσῃ δίνῃ διεσπάσθη ἡ ἐνότης τῆς οικογενείας Παραδαρμένου. Ἀφοῦ περιεστράφησαν ἐπὶ ἰκανὴν ὥραν, τὰ μέγιστα μέλη τῆς οικογενείας ἀνεῦρον ἄλληλα, ἀλλ' ὁ Μιμῖκος εἶχε γείνει ἄφαντος.

Φωνὴ σπαρακτικὴ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ μητρικοῦ στήθους τῆς κυρίας Θεοδώρας, βρυχηθμὸς λεκίνης ἀναζητούσης τὸν ἀπολεσθέντα σκύμνον της.

— Τὸ παιδί μου ! ἀνέβησε, τὸ παιδί μου.

Ἡ Οὐρανία ἐπεχείρησεν ἀπόπειραν λιποθυ-

μίας καὶ κλονισθεῖσα εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκαλάς νεαροῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ τυ-
χόντος ἐκ συμπτώσεως πλησίον τῆς. Ὁ κ. Ζα-
χαρίας πελιδνὸς περιεπλανήθη ἐντὸς τοῦ κυκεῶ-
νος ἐκείνου τοῦ πλήθους ὅπως ἀνευρῆ τὸν ἀπο-
λεσθέντα μικρὸν, περιερχόμενος ἀπὸ τὰ κατα-
στήματα τῶν ἀθυρματοπωλῶν εἰς τὰ τραπέζια
τῶν πωλητῶν τῶν γλυκισμάτων, ἐρευρῶν καὶ
ἐξετάζων· ἀλλ' εἰς μάτην, τὸ τέκνον τῆς δὲν
ἀνευρέθη.

Αἱ κραυγαὶ τῆς κυρίας Θεοδώρας ἐπετάθησαν
ἅμα ὡς εἰδετὸν σὺζυγον ἐπανερχόμενον ἄπρακτον.

— Τὸ παιδί μου! ἐβόα ὀλοφυρομένη, τὸ παι-
δί μου... θά μού τὸ πῆραν οἱ Ἑβραῖοι!

Αἱ φωναὶ τῆς κυρίας Παραδαρμένου καὶ ἡ
παράδοξος αὐτῆς εἰκασία ὅτι οἱ Ἑβραῖοι εὗρον
τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀρπάσωσι τὸ τέκνον τῆς τὴν
παραμονὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους εἰς τὸ κεν-
τρικώτατον μέρος τῆς πόλεως καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ
μυριάδων λαοῦ, ἐκίνησε τὴν περιέργειαν πολ-
λῶν καὶ ἤρχισεν ἤδη νὰ σχηματίζεται συνά-
θροισις περὶ τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειαν.

Ὁ ἀτυχὴς πατὴρ παραλαβὼν τὴν ἀπαρηγό-
ρητον σὺζυγον καὶ τὴν θυγατέρα του, ἧτις ἀνε-
πόλει μετὰ τρόμου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν
διάφορα τραγικὰ ἐπεισόδια ἀρπαγῆς παιδιῶν,
ἅτινα εἶχεν ἀναγνώσει εἰς τὰς ἐπιφυλλίδας τῶν
ἐφημερίδων, ἐπορεύθη εἰς τὴν κατοικίαν του με-
τὴν ἀμυδρὰν ἐλπίδα ὅτι ἴσως εἶχεν ἐπιστρέφει
ἐκεῖ ὁ υἱὸς του μετὰ τὴν ἐξαφάνισίν του. Καθ'
ὁδὸν ἀντήχουν γοεροὶ οἱ λυγμοὶ τῆς κυρίας Θεο-
δώρας, ἧτις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πένθους τῆς εὗρι-
σκε καιρὸν ν' ἀποτεινῆ πικρὰς παρατηρήσεις
πρὸς τὸν σὺζυγόν τῆς :

— Ἐσύ, μωρὲ κακομοίρη, τὰ φταῖς!... Ποῦ
τὰ εἶχες τὰ στραβά σου καὶ ἄφισες νὰ χαθῆ τὸ
παιδί ;...

Ἡ ἀγωνία εὐτυχῶς δὲν διήρκεσε πολὺ. Ὁ
κ. Ζαχαρίας προπορευθεὶς, ἀφῶ κατέφερεν ἰσχυ-
ρὸν λάκτισμα κατὰ τοῦ Μαύρου ὅστις προσῆλ-
θε σείων τὴν οὐρὰν διὰ νὰ ὑποδεχθῆ αὐτόν,
εἶδε τὸν Μιμίκον εἰς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας. Ὁ
πατὴρ ἐξέφερε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως φιλο-
δωρῶν ἅμα καὶ δι' ἐνὸς κολάφου τὸν ἀνευρε-
θέντα υἱόν· δύο δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τοὺς
ἰκτερικοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς δεσποινίδος Οὐρανίας,
ἐνῶ ἡ μήτηρ δραμοῦσα ἀνήγειρε καὶ ἠσπαζετο
μετὰ φιλοστόργου περιπαθείας τὸ τέκνον τῆς,
ἑρωτῶσα :

— Σοῦ ἐκάμανε τίποτε ;... Σοῦ ἐκάμανε τί-
ποτε ;...

Καὶ ἦτο τόση ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ταραχὴ
τῆς ὥστε δὲν ἐνόησεν ὅτε τὸν ἀνήγειρεν ὅτι τὸ
βάρος τοῦ Μιμίκου ἦτο ἐκτάκτως ἀνώτερον τοῦ
συνήθους καὶ ὅτι ἡ γαστήρ του εἶχε λάβει ἐπι-
φθόβους διαστάσεις.

Ἐν τοσοῦτῳ οἱ ἀπὸ τῆς πρώτας κόποι, οἱ
δρόμοι, αἱ ἀλλεπάλληλοι συγκινήσεις εἶχον κι-
νήσει τὴν ὄρεξιν τῆς οἰκογενείας. Ἄλλως τε ὁ
ἀξιοτίμος κ. Ζαχαρίας ἔπρεπε νὰ δειπνήσῃ ἐνω-
ρίς, διότι ἦτο προσκεκλημένος εἰς τὴν οἰκίαν
παλαιοῦ του φίλου, ἀρχαίου συμβολαιογράφου,
καὶ εἶχε φροντίσει μάλιστα νὰ ἐφοδιασθῆ ἀπὸ
πρωίας δι' ἐνὸς φουσεκίου γαζετών, ἐπειδὴ ἔμελ-
λον νὰ παίξουν καὶ χαρτιά «διὰ τὸ καλὸν τοῦ
χρόνου.» Διὸ ἡ Βασίλω διετάχθη νὰ στρώσῃ
τὸ τραπέζι καὶ νὰ φέρῃ τὴν πῆτταν.

Εἶχεν ἤδη συναχθῆ περὶ τὴν τράπεζαν ἡ οἰ-
κογένεια καὶ ἀνέμενε, ὅτε ἡ Βασίλω ἐπανῆλ-
θεν ἐντρομος, τραυλίζουσα, ὡχρὰ ὑπὸ τὴν κα-
λύπτουσαν τὸ πρόσωπόν τῆς ἀκαθαρσίαν.

— Ἡ πῆττα, εἶπε, δὲν εἰξεύρω τί ἔγεινε...
δὲν ὑπάρχει πλέον!...

Ὁ Ἐέρξης βλέπων τὴν καταστροφὴν τοῦ στό-
λου του, ὁ Αὐγουστος μανθάνων τὴν σφαγὴν
τῶν λεγεῶνων τοῦ Οὐάρου δὲν ἠσθάνθησαν ἐκ-
πλήξιν καὶ ὀργὴν μεγαλειτέραν ἀφ' ὅσων ἠσθάν-
θη ἡ κυρία Παραδαρμένου διὰ τὸ αἰφνίδιον
ἄκουσμα.

— Τί λές, μωρὴ δαιμονισμένη; ἀνέκραξε
καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, παρακολουθου-
μένη ὑπὸ τῶν λοιπῶν.

Ἡ πῆττα εἶχε τῷ ὄντι ἐξαφανισθῆ. Τὸ τα-
ψίον κομισθὲν ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ φούρναρη
κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς οἰκογενείας εὕρισκετο
ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀλλ' ἐντὸς αὐτοῦ μόλις διε-
σώζοντο ὀλίγα ἐλεεινὰ ψιχία, μόλις ἀπέμενον
ὀλίγα ἴχνη ἐκ τῆς ροδοκοκκίνης καὶ καλοψη-
μένης κρούστας.

— Ἐσύ τὴν ἔφαγες! ἀνεβόησεν ἡ οἰκοδέ-
σποινα καὶ ἐπέπεσε κατὰ τῆς Βασίλως μὲ δια-
θέσεις καννιβαλικὰς.

Καὶ αἱ τρίχες τῆς κόμης τῆς ὑπηρετρίδας ἀπε-
σπῶντο μανιωδῶς καὶ κατέπιπτον βροχιδῶν ὡς
κάρφη ἀνατινασσόμενα εἰς τὸ ἀλώνιον ὑπὸ τοῦ
δικράνου, καὶ αἱ ὀξεῖαι καὶ ἀλγειναὶ κραυγαὶ
τῆς προῦκάλου τὴν συρροὴν περιέργων ἐκ τοῦ
παρακειμένου παντοπωλείου.

— Ἐσύ τὴν ἔφαγες μαζί μὲ τὸν ἀγαπητικὸ
σου, μὲ ἐκεῖνον τὸν βρωμιάρη!... ἐβόα ἀφρίζουσα
ἡ κυρία Θεοδώρα ἐνῶ οἱ στιβαροὶ γρόνθοι τῆς
κατέπιπτον ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ θύματός τῆς.

— Ἐγὼ τὴν ἔφαγα ἢ ὁ γυιόκας σου; ἀπήντα
ἡ Βασίλω ἧτις βαρυνθεῖσα ἐπὶ τέλους ἤρχισε ν'
ἀνταποδίδῃ τὰ ἴσα πρὸς τὴν κυρίαν τῆς.

Ὁ γυιόκας σου!... ἡ λέξις αὕτη ἐφώτισε διὰ
μῖα τὴν κατάστασιν καὶ πρῶτος ὁ κύριος Ζα-
χαρίας ἐνόησε τὰ διατρέχοντα. Κατ' ἀρχὰς
καὶ αὐτὸς εἶχεν ὑποπτεύσει τὴν Βασίλων ὡς
ἐνοχον τοῦ στυγεροῦ ἐγκλήματος, ἀλλ' ἡ στά-
σις καὶ αἱ διαμαρτυρίαι αὐτῆς ἐκλόμισαν τὴν
πεποιθησίν του· αἱ ὑποψαῖαι του τότε μετέπεσον

ἐπὶ τοῦ Μαῦρου καὶ οἱ πόδες του πρὸ τῶν ὀμμάτων ἀνεζήτησαν τὸ κακοῦργον τετράποδον. Ἄλλ' ὁ ἀτυχῆς Μαῦρος εὐρίσκετο εἰς μίαν γωνίαν, ἀμεριμνῶν δι' ὅλην ἐκείνην τὴν τιτανομαχίαν, διότι ἦτο φαίνεται συνειθισμένος εἰς τὰς τοιαύτας σκηνάς καὶ ἐμάσσα ἐν ξεροκόμματον μὲ τὴν ὄρεξιν, ὥστε ὁ δικαιοκρίτης κ. Ζαχαρίας, ὁ ἀκέραιος λειτουργὸς τῆς Θεμίδος δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῆ ὅτι ὁ σκύλος του ἦτο τὸσον πανοῦργος, ὥστε νὰ ὑποκρίνηται τὸν πεινασμένον ἐνῶ πρὸ ὀλίγης ὥρας εἶχεν εὐφρανθῆ διὰ πλουσίας καὶ ἐκλεκτῆς εὐχίας. Ὁ γυιόκας του!... αὐτὸς θὰ ἦτο βέβαια ὁ δράστης τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεν τῆς σκηνῆς εἶχε γείνει ἄφαντος.

Καὶ ἦτο αὐτὸς πράγματι ὁ ἔνοχος. Ἀποχωρισθεὶς κατὰ τύχην τῶν γονέων του ἐν τῇ ὁδῷ Ἐρμού καὶ μὴ ἀνευρὼν αὐτοὺς μετὰ τινὰς ἐρεῦνας ὁ μικρὸς κατεργάτης ἐπανῆλθε μόνος του εἰς τὸν οἶκον, ἰδὼν δὲ τὴν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν κομισθεῖσαν πῆτταν κατελήθη ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ. Ἡ Βασίλω ἀγνοοῦσα τὴν ἐπιστροφὴν του εὐρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τρυφερὰν συνέντευξιν μετὰ τοῦ συμπατριώτου τῆς στρατιώτου καὶ ἡ εὐκαιρία τὸν ἐνεθάρρυνεν. Ἐκοψε κατ' ἀρχὰς ἐν μικρὸν τεμάχιον καὶ ἐπειδὴ ἡ ὄρεξις του κατὰ τὸ λόγιον τὸσον μᾶλλον ἠῤῥαγεν ὅσον μᾶλλον ἔτρωγε, τὴν ἔφαγεν ὅλην, μεθ' ὃ ἀνέμενε θαρραλέως τὰ γενησόμενα.

— Γυναῖκα, γυναῖκα!... εἶπεν ὁ κ. Ζαχαρίας παρεμβαίνων, ἔλα τώρα, ἄφησέ την.

Καὶ μετὰ κόπου βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τῆς Οὐρανίας κατῴρωθεσε ν' ἀποχωρίσῃ τὰς δύο συμπλακείσας, αἵτινες διὰ τῶν περιστροφῶν τοῦ ἑαυτῶν σώματος εἶχον ἀποτελέσει σύμπλεγμα πλαστικὸν ἀξιοθέατον, ἀνάλογον πρὸς τὸ τοῦ Λαοκόοντος. Ἐννοεῖται ὅτι τὸν Δράκοντα δὲν ἀντιπροσώπευεν ἐν αὐτῷ ἡ Βασίλω.

Ὁ ἔνοχος ἀνευρέθη καὶ συνελήθη, μετὰ σύντομον δὲ διαδικασίαν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ οὖς αὐτοῦ ἤλθεν εἰς συχὴν ἐπαφὴν μετὰ τῆς πατρικῆς χειρὸς, ἡ ἐνοχὴ του ἐξηκριβώθη. Ἦδη ὁ κ. Ζαχαρίας ἠτοιμάζετο νὰ ἀποτείνῃ διὰ τῆς παλάμης ἐνγλωττοὺς παραινέσεις ἐπὶ τοῦ ἀγένης τοῦ γόνου του, ἦδη ἡ κυρία Θεοδώρα ἐξέτεινεν ἐπιτακτικῶς τὴν χεῖρα λέγουσα πρὸς τὸν σύζυγον νὰ τῆς κάμῃ τὴν χάριν νὰ μὴ πειράξῃ τὸ παιδί «διότι ἔκαμε καὶ αὐτὸ μίαν ἀταξίαν ὡσάν παιδί» ἀλλέως θὰ εἶχε νὰ κάμῃ μαζί της. Ἦδη ἡ Οὐρανία προβλέπουσα νέαν οικογενειακὴν ρῆξιν ἐβίαζε τοὺς δακρυχόους ἀδένας τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νὰ χύσωσι δάκρυα ἱκεσίας, ὅτε διὰ μίας ὁ κ. Ζαχαρίας

ἔστη ὡς ἠθοποιὸς καταλαμβανόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῆς πράξεώς του ὑπὸ αἰφνιδίου λογισμοῦ καὶ ἀφῆκε φωνὴν σπαρακτικὴν.

— Καὶ τὸ φλωρί; εἶπεν.

Αἱ βέβαια, καὶ τὸ φλωρί;... τί εἶχε γείνει τὸ φλωρί; Ἐκεῖνο, καλέ, τὸ κωνσταντινάτον τὸ ὅποιον τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ φίλος του ὁ ἔφορος εἰς τὸ Μελιγαλά καὶ τὸ ὅποιον τακτικὰ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ γάμου του ἐχρησίμευε διὰ τὴν πῆτταν τῆς Πρωτοχρονιάς, ἐξαγοραζόμενον τακτικῶς κατ' ἔτος διὰ τριάκοντα λεπτῶν, τὰ ὅποια γενναιοδῶρως ἔδιδεν ὁ Ζαχαρίας πρὸς τὸν εὐτυχῆ κάτοχον τοῦ τμήματος τῆς πῆττας ἐν ᾧ περιείχετο; Τί εἶχε γείνει τὸ φλωρί, τὸ ἱερὸν κειμήλιον, τὸ παλλάδιον τῆς οικογενείας; Βεβαίως κατεβροχθίσθη μετὰ τῆς πῆττας καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξετέλει μυστηριώδη πορείαν ἐντὸς τῶν ἐσωτερικῶν λαβυρίθων τοῦ ὄργανισμοῦ τοῦ λαμάργου υἱοῦ του. Οἶα βεβήλωσις!

Χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ πρᾶος κ. Ζαχαρίας, ὁ εἰρηνικὸς κ. Ζαχαρίας ἤρπασεν ἀπὸ τῆς ἐστρωμένης τραπέζης ἐν μαχαίριον καὶ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς ἀνέτρεψε τὸν υἱὸν του σπαρακτικῶς οἰμώζοντα.

Ἦτο ἐξαισία ἡ στάσις ἐκείνη τοῦ πατρός, στάσις Ἀβραάμ ἐτοιμοῦ νὰ φονεύσῃ τὸν Ἰσαάκ του, ἐνῶ ἡ Οὐρανία ἐρρίπτετο ἱκετευτικῶς παρὰ τὰ γονατὰ του ἐπικαλουμένη τὸ ἔλεός του. Ἄλλὰ τὴν χεῖρα τοῦ νέου Ἀβραάμ δὲν ἀνεχάτισεν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ ἀπεναντίας ἡ ἀποστρέψασα τὴν αἰματοχυσίαν ἦτο ἡ κυρία Θεοδώρα. Ὁ σάρκινος ὄγκος τῆς κυρίας Παραδαρμένου ἀνενιάνχητο ὅταν εἶδε τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεχεν ὁ υἱὸς τῆς καὶ μετὰ τὴν φωνὴν ἐκείνην τὴν ἐπιτακτικὴν εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ εἰκοσαετίας ἦτο συνειθισμένος νὰ ὑπακούῃ ὁ πειθήνιος σύζυγος, ἐβόησεν:

— Ἄφησε, βρέ ξεκουτιάρη, αὐτὰς τὰς ἀνοησίας νὰ μὴ τρομάξῃ τὸ παιδί... Αὔριον τὸ εὐρίσκεῖς τὸ φλωρί σου!...

Ἡ μάχαιρα κατέπεσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ μισοφόνου πατρός. Αὔριον!... ἡ κυρία Θεοδώρα εἶχε δίκαιον. Κατὰ τοὺς ἀναλλοιώτους φυσικούς νόμους, τὸ φλωρίον ἔμελλε τὴν ἐπομένην νὰ ἰδῇ πάλιν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἡ ἰδέα αὕτη κατεπράυνε τὴν μῆνιν τοῦ κ. Ζαχαρίου, ὅστις ἀφοῦ ἠσπάσθη τὸν Μιμίκον, ἐπλήρωσεν οἴνου τὸ ποτήριόν του καὶ ὑψώσας αὐτὸ εὐχαρὶς εἶπε πρὸς τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα:

— Ἐλα!... καὶ τοῦ χρόνου!